

Ιερισσού Θεόκλητος: Η Θεοτόκος είναι τόκος προσευχής

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Η Ιερά Μητρόπολις Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου σεμνύνεται για το Θεομητόρικο Προσκύνημα που έχει στα σπλάγχνα της στη Μεγάλη Παναγία, ένα Προσκύνημα της Παναγίας της Ρεβενικιώτισσας που οι αιώνες το σεβάστηκαν και ο Λαός το 'χει μεσ' στην ψυχή του ως κειμήλιο ιερό κατατεθειμένο, μιας και πνευματικά αναπαύεται και δροσίζεται από το "ζων ύδωρ" της Πηγής Της, της Μάνας της Ζωής, της Βρυσομάνας του Πνεύματος που Την διάλεξε η Τρισήλιος Θεότης "να αναπαυθεί", για να βλαστήσει απ' Αυτήν το Κλήμα της Ζωής, Χριστός ο Κύριος, ο Θεάνθρωπος Βασιλεύς της

Δόξης και Υιός Της.

Την παραμονή της Εορτής, Παρασκευή 14η Αυγούστου 2026 στις 7 το απόγευμα πολυφροντισμένος και καταστόλιστος ο Ιερός Προσκυνηματικός αυτός Ναός υπεδέχθη τα πλήθη των προσκυνητών που συνέρρευσαν για να καταθέσουν στη Χάρη Της τις ευχαριστίες ή τις παρακλήσεις τους και ετελέσθη Μέγας Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός και ακολούθως εψάλησαν τα Εγκώμια της Παντανάσσης, ενώπιον του ανθοστόλιστου Επιταφίου Της, ο οποίος με κατάνυξη ελιτανεύθη περίξ του Ιερού Προσκυνήματος. Της πομπής προηγείτο η Φιλαρμονική της Μεγάλης Παναγίας, με χοράρχη τον Πρωτοψάλτη του Ι.Ν. Αγίου Βασιλείου Μ. Παναγίας κ. Κωνσταντίνο Καρίνα και ακολουθούσε ο Ιερός Κλήρος, ο Ιερός Επιτάφιος, οι Άρχοντες του Τόπου και ο Παναγιοςκέπαστος Λαός.

Τον Σεβασμιώτατο πλαισίωσαν οι Παν. Αρχιμ. π. Χριστόδουλος Στυλιανός, π. Ευλόγιος Τσαλαπατάνης, π. Παΐσιος Σουλτανικάς, π. Νικόλαος Τσολούφης, ο και δραστήριος Εφημέριος του Προσκυνήματος, π. Αμφιλόχιος Χαΐτας, και π. Νικόδημος Κωτινούδης, ο Αιδ. Πρωτ. π. Γεώργιος Τρικκαλιώτης, ο Αιδ. Οικ. π. Πέτρος Ασβεστόπουλος και ο Διάκονος π. Σεραφείμ Κωστινούδης.

Το Σάββατο 15η Αυγούστου 2026, κυριώνυμο ημέρα της Εορτής, από τις 7 το πρωί εψάλη ο Όρθρος της Εορτής, με αποκορύφωμα την Αρχιερατική Λαμπρά Θεία

Λειτουργία της Πανηγύρεως από τον οικείο Ιεράρχη Σεβ. Ιερισσού κ. Θεόκλητο, κατά την οποία πρωτοφανής αριθμός πιστών προσήλθε στο Άγιο Ποτήριο της Θείας Ευχαριστίας, αφού τις παρελθούσες ημέρες είχε προετοιμασθεί καταλλήλως με το Μυστήριο της Εξομολογήσεως από τους ακούραστους Λευίτες μας, με επικεφαλής τον Μητροπολιτικό Επίτροπο στο Ιερό Προσκύνημα και Προϊστάμενο του Ι.Μ.Ν. Αγίου Στεφάνου Αρναίας Παν. Αρχιμ. π. Παΐσιο Σουλτανικά.

Τον Σεβασμιώτατο κατά την Κυριώνυμο ημέρα πλαισίωσαν οι Παν. Αρχιμ. π. Δωρόθεος Ζέρβας, Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως, π. Χριστόδουλος Στυλιανός, π. Νικόλαος Τσολούφης και π. Νικόδημος Κωτινούδης, ο Αιδ. Οικ. π. Πέτρος Ασβεστόπουλος και ο Διάκονος π. Σεραφείμ Κωστινούδης.

Επικεφαλής του Λαού οι Βουλευτές Χαλκιδικής κ.κ. Ιωάννης Γιώργος και Απόστολος Πάνας, ο Δήμαρχος Αριστοτέλη κ. Στυλιανός Βαλιάνος, ο τ. Υπουργός και Δήμαρχος κ. Χρήστος Πάχτας, οι Αντιδήμαρχοι κ. κ. Κωνσταντίνος Πασχάλης, Νικόλαος Αυγερινός και Γεώργιος Θαλασσινός, ο Διοικητής του Α.Τ. Αρναίας κ. Αναστάσιος Καραπαντάς, η Πρόεδρος της ΑΞΤΑΔΑ κα Μαριλένα Ζαμάνη, οι Δημοτικές Σύμβουλοι κα Μαρία Σαραντούδα και κα Σοφία Ισαακίδου, ο Πρόεδρος Μ. Παναγίας κ. Δημήτριος Λεμονής, ο Άρχοντας του Οικουμενικού Θρόνου και του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας κ. Ανέστης Αρνόπουλος, ο Πρόεδρος των Ξενοδόχων Χαλκιδικής και Πολιτευτής κ. Γρηγόριος Τάσιος, ο Πρόεδρος του Παγχαλκιδικού Συλλόγου κ. Ιωάννης Κοτσάνης κ. ά.

Τα Ιερά Αναλόγια ετίμησαν οι καλλικέλαδοι ρέκτες της Βυζαντινής Παραδόσεως κ.κ. Κωνσταντίνος Καλυβιώτης και Κωνσταντίνος Καρίνας, οι οποίοι πλαισίωσαν τους Ιεροψάλτες του Προσκυνηματος αδελφούς κ.κ. Ευθύμιο και Αλέξανδρο Χριστίδη και τους συνεργάτες τους.

Τον λόγο διακόνησε ο Σεβ. Ιερισσού κ. Θεόκλητος, ο οποίος για φέτος αναφέρθηκε στο Πρόσωπο της Θεοτόκου, χαρακτηρίζοντάς Την ως “τόκο” της προσευχής, δηλαδή ως γέννημα της προσευχής των γονέων Της, Ιωακείμ και Άννης, αλλά και της Ιδίας η Οποία ζώντας στα Άγια των Αγίων κατεστόλισε τον εαυτό Της με τις λαμπηδόνες του Αγίου Πνεύματος αδιαλείπτως προσευχομένη στον Κύριο και Θεό Της. Ο λόγος, λοιπόν, περί προσευχής και των κατορθωμάτων της στα εσώψυχα του ανθρώπου.

Ο Μητροπολίτης παρετήρησε χαρακτηριστικά ότι δύο ασθένειες κατατράχουν

σήμερα τον άνθρωπο πνευματικά: η πρώτη μεγίστη ασθένεια του ανθρώπου είναι ότι εκούσια στερηθήκαμε την κοινωνία με τον Θεό. Κάτι που περιορίζει τον άνθρωπο στο αισθητό και στις αισθήσεις του, μεταβάλλοντας τον χώρο και τον χρόνο σε μια φυλακή γι αυτόν, που τον αποκλείει από την υπερβατική πραγματικότητα, τον Ουρανό δηλαδή! Φοβερότερη ασθένεια της πρώτης είναι η προσπάθεια της διανοητικής προσεγγίσεως του Θεού από τον άνθρωπο, που γεννά την άποψη ή ότι ο άνθρωπος έχει εγγενή τη δύναμη να γνωρίσει πλήρως την ουσία και τη φύση του Θεού, πράγμα βέβηλο, ή ότι φθάνει στον αγνωστικισμό, στον αμοραλισμό που συνιστά μωρία!

Στο σημείο αυτό ο Επίσκοπος παρουσίασε τη θέση του Αγίου Γρηγορίου Παλαμά σχετικά με τη “γνώση” του Θεού από τον άνθρωπο: «...τά μὲν ἄρα τοῦ Θεοῦ γινώσκεται, τὰ δὲ ζητεῖται, ἔστι δὰ καὶ ἀποδείκνυται, ἕτερα δὲ εἰσιν ἀπερινόητα πάντα καὶ ἀνεξερεύνητα», δηλαδή, «...από τα μεγαλεία και τα μυστήρια του Θεού, άλλα είναι προσιτά στην ανθρώπινη γνώση, άλλα προσεγγίζονται· υπάρχουν και μερικά που αποκαλύπτονται και φανερώνονται, άλλα όμως είναι εντελώς ακατάληπτα και ανεξιχνίαστα.»! Όποιος αποκλείει τις προϋποθέσεις αυτές, λοιπόν, αδυνατεί να γνωρίζει, να συναντά και να ομιλεί μαζί Του! Και τούτο διότι γνώση του Θεού, σύμφωνα με τον Άγιο Ισαάκ τον Σύρο, είναι “αἴσθησις τῆς ζωῆς τῆς ἀθανάτου”!

Ιδού, λοιπόν, γιατί είναι αναγκαία η προσευχή! Ο Ιερός Χρυσόστομος θα μας πει ότι προσευχή είναι συνομιλία με τον Θεό, ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός θα τονίσει εμπειρικά ότι προσευχή είναι η ανάβαση του νου προς τον Θεό και ο Όσιος Νείλος κατηγορηματικά θα κηρύξει ότι η προσευχή είναι η συναναστροφή του νου με τον Θεό.

Κατόπιν ο Σεβασμιώτατος παρουσίασε μια εξαιρετική προσέγγιση του Οσίου Ιωάννου του Σιναΐτου για την προσευχή, ο οποίος διδάσκει πως αυτή ως προς την ποιότητά της είναι κοινωνία και ένωση του ανθρώπου με τον Θεό και ως προς την ενέργειά της, είναι σύσταση και διατήρηση του κόσμου, συμφιλίωση με τον Θεό, τείχος που μας προστατεύει από τις θλίψεις, έργο των Αγγέλων, πηγή των αρετών, πρόξενος των χαρισμάτων, τροφή της ψυχής, φωτισμός του νου, τσεκούρι που χτυπάει την απόγνωση και τέλος εντρύφημα Χριστού! Όντως, στον χώρο της Ανατολής η προσευχή βιώθηκε ως τροφή του νου: «Όπως το ψωμί είναι τροφή του σώματος και η αρετή τροφή της ψυχής, έτσι και η τροφή του νου είναι η προσευχή», θα γράψει ο Μυροβλύτης Άγιος Νείλος!

Και επέρανε τον λόγο του ο Σεβασμιώτατος με την παρότρυνση προς το πυκνό Εκκλησίασμα να υψώνει τα χέρια για την προσευχή προς τον Ουρανό με τα λόγια

του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου: «Ο Ιησούς ας είναι η γλυκιά μελέτη της καρδιάς σου, ο Ιησούς ας είναι η αναπνοή σου... έτσι θα κάνεις όλον τον εσωτερικό σου άνθρωπο Ναό και κατοικία του Αγίου Πνεύματος και την καρδιά σου σαν θυσιαστήριο ιερό και αγία Τράπεζα. Τον νου σου σαν ιερέα, τη θέληση και προαίρεσή σου σαν θυσία και σαν οσμή ευωδίας την από καρδιάς προσφερόμενη στον Θεό προσευχή: “Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με”»!

